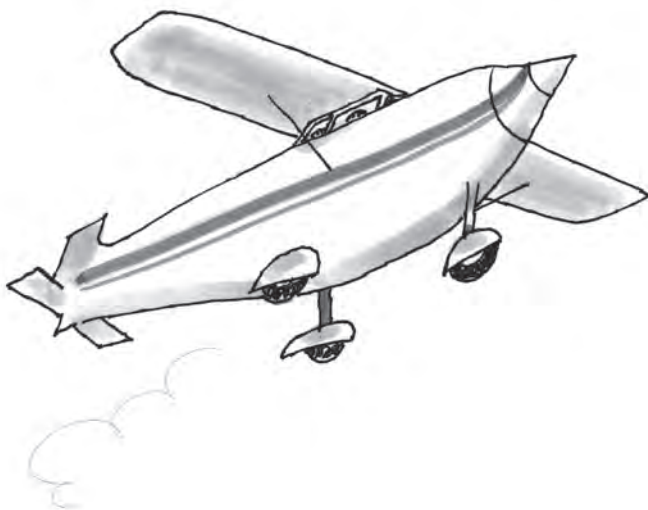

Thirsa

en het
spookvliegtuig

Connie Mitchell

Met illustraties van
Jeska Verstegen

kluitman

*Voor mijn vader Piet, van wie ik het
verhalen-vertel-gen heb geërfd*

Nur 283/Wo82001

Bisac JUV041010 / JUV037000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXX Tekst: Connie Mitchell

© MMXX Illustraties: Jeska Verstegen

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
conniemitchell.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLIVERANCIER

*'Ik heb het nog nooit gedaan,
dus ik denk dat ik het wel kan.'*

Pippi Langkous

HOOFDSTUK 1

Een spannend verhaal

'Een raar geluid was het. Het ene moment gromde de motor als een wilde beer en het andere moment hoorde je alleen nog de wind langs de propellers suizen.'

Thirsa luisterde ademloos naar haar oma terwijl ze vertelde over de Tweede Wereldoorlog.

'Mijn broer en ik hadden net aardappels gekocht bij een boer en toen kwam dat vliegtuig ineens uit de lucht vallen. Met horten en stoten kwam het steeds lager. Het landde in het aardappelveld naast de weg. Op het moment dat de propeller de grond raakte, vloegen de piepers in het rond, alsof er frieten werden gesneden.'

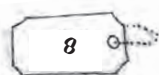
Thirsa lachte. Ze zag de patat al in de rondte vliegen. 'En toen, oma?' Thirsa wist dat oma graag over vroeger praatte. Dat kwam door de ziekte in haar hoofd.

‘De piloot was gewond,’ ging oma Fien verder. ‘Hij klom uit de cockpit van het zwaar beschadigde vliegtuig en liep onze kant op. Door zijn verwondingen kon hij niet zo hard lopen. Hij sprak tegen ons in het Engels, maar daar verstonden we niet veel van. In de verte klonken sirenes. Jan heeft de piloot resoluut bij zijn arm gepakt en meegetrokken. In de schuur van de boer heeft hij de piloot zich laten uitkleden en hem zijn eigen kleren en schoenen gegeven.’

Thirsa schoof met haar billen over het houten bankje, iets dichters naar oma toe. Ze voelde de warmte van oma’s arm tegen die van haar.

“Loop met hem door het veld en het bos naar huis,” zei Jan tegen me. “Loop hand in hand als een verliefd stelletje.” Jan stond in zijn onderbroek. “Niet over de gewone weg, dat valt te veel op,” zei hij nog en hij duwde mij en de piloot naar buiten. Het paadje door het veld was heel hobbelig en ik hoorde de piloot kreunen van de pijn bij elke kuil. Hij leunde op mijn arm. Steeds luider werden de sirenes. Het was nog een paar honderd meter naar de rand van het bos. Eenmaal tussen de bomen zouden ze ons niet meer kunnen zien. Niet omkijken, dacht ik. Niet omkijken. De sirenes stopten en we hoorden autodeuren openen dichtgaan. Plotseling bleef hij stilstaan. Ik schrok. Hij draaide zich naar me toe en... kuste me.’

‘Ieuw,’ zei Thirsa.

‘Helemaal niet. Het was heel slim,’ ging oma Fien verder. ‘Hij deed net alsof we een verliefd stelletje waren in plaats van een doodsbang Nederlandse meid met een Britse piloot, op de vlucht. Langs mijn schouder keek hij naar de Duitsers op de weg. Hij smaakte zoet, naar kauwgum.’ Oma glimlachte. ‘Mijn hart bonsde zo hard, ik denk dat hij het door mijn lippen heen voelde kloppen.’

‘En toen?’ Thirsa voelde haar eigen hart ook bonzen.

‘De Duitse soldaten keken even onze kant uit, draaiden zich om en liepen het aardappelveld in, naar het vliegtuig. “Kom,” zei hij tegen me en toen liepen we verder. Thuis heb ik hem naar de geheime ruimte op zolder gebracht.’

‘Geheime ruimte? Wat voor geheime ruimte?’ vroeg Thirsa. Haar moeder en zij woonden nu in het huis waar haar oma in die tijd woonde.

‘Mijn moeder mocht het niet weten,’ zei oma. ‘Ze had ons allemaal verboden om daar nog te komen, maar ja, wat moesten we anders met hem? Wekenlang gaf ik hem een deel van mijn eten. Praten was moeilijk, want hij sprak geen Nederlands en ik nauwelijks Engels. Met handen en voeten ging het toch goed.’

‘Wat voor geheime ruimte, oma?’ Ze trok aan oma’s mouw. Thirsa’s slaapkamer was op zolder. Er was haar nooit iets raars opgevallen, maar een geheime

ruimte zag je natuurlijk ook niet zomaar.

‘Wat voor ruimte was dat dan, oma?’ vroeg Thirsa nog een keer.

‘Dat is top secret,’ fluisterde oma terwijl ze om zich heen keek. Ze bracht haar vinger voor haar lippen. ‘Ssst.’ Met een schuine blik keek ze naar de andere kant van het grasveldje, waar zo’n zelfde houten bankje stond. Een oude man met een wandelstok en een grijze, platte pet zat er de krant te lezen. Thirsa had hem wel eens vaker gezien hier in de binnentuin van het verpleeghuis. Het was een aardige man.

‘Je kunt die moffen niet vertrouwen.’ Oma wees naar de man met de krant.

‘Die meneer is helemaal geen Duitser. En ik ook niet,’ zei Thirsa. ‘Het is al lang geen oorlog meer, oma. U kunt het mij wel vertellen.’ Thirsa trok aan oma’s arm. ‘Ah, oma. Vertel me waar die geheime kamer is.’

Oma schudde haar hoofd. ‘Dat is te gevaarlijk. Er liggen dingen die niet goed zijn. Gevaarlijke dingen, die mensen laten verdwijnen.’

‘Verdwijnen? Wat voor dingen dan?’

‘Ssst.’ Oma wees naar de man met de pet. ‘Ze zijn niet te vertrouwen, die moffen.’

Langzaam schuifelend liep de man hun richting op.

‘Als hij de weg vraagt, wijzen we hem de verkeerde kant op,’ fluisterde oma achter haar hand.

‘De oorlog is voorbij, oma. Al heel lang geleden.’

Thirsa zuchtte. Haar moeder had uitgelegd dat oma steeds verder terugging in de tijd. Ze kon zich de dingen van lang geleden nog heel goed herinneren, maar ze wist vaak niet meer wat ze vijf minuten geleden had gezegd of gedaan. Het zou alleen nog maar erger worden. Uiteindelijk zou ze zelfs vergeten hoe je naar de wc moet gaan en hoe je moet eten. Thirsa had het zich proberen voor te stellen, oma die een luier droeg en die net als een baby gevoerd moest worden. Het beeld dat ze voor zich zag, schudde ze snel van zich af. Het maakte haar verdrietig. Gelukkig zat ze nu lekker met haar oma te kletsen over vroeger.

‘Hoe is opa Jan in zijn onderbroek thuisgekomen?’

Oma begon te lachen. ‘Hij is in zijn ondergoed naar de boerderij geslopen en heeft daar een overall van de waslijn gepikt. Op zijn kousen is hij door het veld naar huis gelopen. Die sokken, daar kon je soep van koken.’ Oma’s lach galmde door de binnentuin. ‘Die broer van mij is me er eentje. Ik moet binnenkort weer eens koffie bij hem gaan drinken.’

De broer van oma Fien was vorig jaar overleden, maar dat wist oma nu even niet meer.

‘Hoe is het afgelopen met de piloot?’

Oma’s gezicht veranderde. Ze trok haar benen op en zette haar voeten vlak voor haar billen op het bankje. Met haar armen om haar benen en haar kin op haar knieën staaarde ze in de verte. Met oma’s lichaam was

niets mis, dat was nog soepel en lenig. Als je haar zo zag zitten zou je niet zeggen dat ze 94 was.

‘De piloot? Wat is er met hem gebeurd?’ herhaalde Thirsa haar vraag.

‘Hij zei tegen me: “I love you.”’ Over haar knieën staarde oma naar de kiezels op het pad. Haar ogen werden vochtig. ‘En op een dag was John opeens verdwenen.’

Als oma verdrietig werd, wist Thirsa nooit zo goed wat ze moest doen. Dan voelde ze het in haar buik, alsof er een grote, zware steen in zat. Ze wilde oma zo graag gelukkig zien, en vrolijk en grappig, net als in de tijd dat ze nog thuis woonde. Thirsa legde haar hand op oma’s arm, zoals ze haar moeder had zien doen. Eigenlijk was oma Fien niet haar oma, maar haar overgrootmoeder, de moeder van haar oma. Haar echte oma was snel na de geboorte van Thirsa’s moeder overleden en toen was oma Fien voor het baby’tje – Thirsa’s moeder – gaan zorgen. Ze was de leukste oma ooit geweest – leuk-gek noemde Thirsa’s beste vriend Joep haar – tot ze ziek werd en volgens oom Walter niet langer thuis kon blijven wonen.

‘Ik ben altijd van John blijven houden.’ Oma’s stem klonk broos. Er rolde een traan over haar zachte wang, waar hij in een rimpel even bleef hangen.

Achter haar eigen ogen voelde Thirsa ook tranen prikken. Ze slikte ze weg.

Na het bezoek aan oma was Thirsa thuis naar haar kamer gegaan. Oma's tranen hadden haar verdrietig gemaakt. Tijdens het schooljaar ging Thirsa elke zondag met haar moeder naar het tehuis. Nu het zomervakantie was, ging ze ook wel eens op doordeweekse dagen, zoals vandaag. Ze opende haar lijstjesschrift en keek naar het doelenlijstje. De laatste les van meester Frans voor de zomervakantie ging over doelen stellen.

Je hebt doelen voor de korte en lange termijn, had hij uitgelegd. Niet alles was van vandaag op morgen te regelen. Een goed cijfer halen voor een proefwerk was een doel dat je snel kon verwezenlijken, maar minister-president worden duurde iets langer. In dat geval kon je je doelen opsplitsen in kleinere stapjes, in subdoelen. Bijvoorbeeld: goede cijfers halen voor je proefwerken, zodat je slim genoeg wordt om minister-president te worden.

'Als je een doel stelt, ga er dan voor,' had meester Frans gezegd. 'Er zijn genoeg volwassenen die nooit werk hebben gemaakt van hun dromen en doelen en als ze oud zijn teleurgesteld terugkijken op hun leven.'

Het blauwe lijstjesschrift had Thirsa al een tijdje. Er stond van alles in: haar favoriete kleuren, leuke beroepen, stomme eigenschappen van oom Walter, leukste

liedjes en nog veel meer lijstjes. Na de les van meester Frans had ze het doelenlijstje gemaakt. Al kon je niet echt van een lijst spreken omdat er maar één doel op stond.

DOELEN:

→ Papa en mama weer bij elkaar brengen

- Zorgen dat papa en mama elkaar weer leuk gaan vinden
- Aardige dingen over papa tegen mama zeggen
- Aardige dingen over mama tegen papa zeggen

Met de achterkant van de pen in haar mond keek Thirsa ernaar. Na de scheiding van haar ouders twee jaar geleden was ze samen met haar moeder bij oma Fien gaan wonen. Toen was haar kamer nog op de eerste verdieping, naast die van oma. Toen vorig jaar oom Walter erbij kwam – haar moeders nieuwe vriend – samen met zijn zoon Theo,

was alles anders geworden. Thirsa verhuisde naar zolder en Theo kreeg haar kamer. In eerste instantie was ze helemaal niet blij geweest, maar de zolderkamer bleek heel cool te zijn. Joep noemde het de beste kamer van de wereld. De zolder was veel groter dan haar oude slaapkamer, vanuit het dakraam kon je alles zien wat er op straat gebeurde en niemand kon boven komen zonder dat Thirsa het hoorde. De tweede en derde tree van de trap kraakten zodra je er een voet op zette. Samen met Joep en Eric zat ze hier vaak te spelen en te praten. Het was de plek waar de drie musketiers hun plannen smeedden.

Peinzend staarde Thirsa naar het doel om papa en mama weer bij elkaar te brengen. Het was nog niet echt dichterbij gekomen. Haar moeder negeerde de aardige dingen die Thirsa over haar vader zei. Haar vader glimlachte alleen maar. Boos en verdrietig tegelijk werd ze ervan. Haar tranen slikte ze weg, iets waar ze heel goed in was geworden sinds de scheiding. Ze moest gewoon beter haar best doen.

Maar nu was er een nieuw doel. Resoluut haalde ze de pen uit haar mond en schreef:

⇒ *Oma Fien weer gelukkig maken*

Ze dacht na. Wat zou een subdoel kunnen zijn?

HOOFDSTUK 2

Vliegles

‘Ik heb zo wa-wa-wa-waanzinnig gedroomd.’ Thirsa zong hard mee met het liedje dat uit de speakers van de open sportauto galmde. Haar vader zette altijd muziek op van toen hij jong was, van héél lang geleden dus. Thirsa vond het niet erg. Haar lange haren fladderden wild in de wind. Ook haar vader zong luidkeels mee met de radio, die op standje doof stond, zoals Thirsa’s moeder dat altijd noemde.

De hele avond was Thirsa gisteren bezig geweest met zoeken. Door het opschrijven van haar doel – oma Fien weer gelukkig maken – moest ze opeens weer denken aan wat oma had gezegd over een geheime ruimte. Hoekje voor hoekje had ze de hele zolder bekeken en bevoeld. Tot die stomme Theo naar boven was gekomen. Gewaarschuwd door het kraken van de treden was Thirsa snel achter haar bureau gaan zitten met haar huiswerk voor zich. Hij had gevraagd wat ze aan het doen was.

‘Mijn huiswerk.’

‘Maar je was de hele tijd heen en weer aan het lopen,’ had hij met zijn zeurderige stemmetje gezegd, om te laten blijken dat hij haar niet geloofde.

Ze was opgestaan en voor hem gaan staan met haar gezicht vlak voor dat van hem. Ook al was Thirsa maar een half jaar ouder, ze was zeker tien centimeter langer. ‘Als ik heen en weer loop, leer ik beter,’ had ze gezegd. ‘Zou jij ook eens moeten proberen.’

Met zijn kleine oogjes had hij haar nijdig aangekeken.

Niks had ze gevonden. Geen geheime ruimte, geen geheim luik of geheime deur. Niks. Waarom wilde oma haar niet gewoon vertellen waar het was?

Toen ze vanmorgen verder wilde gaan speuren, stond haar vader opeens voor de deur. ‘Kom, we gaan wat leuks doen,’ had hij gezegd. Thirsa’s vader kwam wel vaker onverwacht langs of zei juist op het laatste moment een afspraak af.

‘Jij verandert ook nooit,’ had Thirsa’s moeder met een grote zucht gezegd. Gelukkig vond ze het wel goed dat hij Thirsa meenam. En nu reden ze dus over de snelweg naar een onbekende bestemming.

‘We hebben gisteravond heel lekkere spaghetti gegeten,’ riep Thirsa opeens boven de muziek uit. ‘Mama kan goed koken, weet je dat nog?’

Haar vader glimlachte. Van opzij viel zijn puntige neus nog meer op. Het was zo ongeveer het enige wat ze niet van hem had geërfd. Haar kleine neus was meer rond, zoals die van haar moeder. Wel had ze de blonde haren van haar vader en zijn groene ogen. Ook zijn lengte had ze meegekregen; ze was de grootste in haar klas.

‘Waar gaan we heen?’ vroeg Thirsa. Ze waren al een half uur onderweg.

‘Dat is een verrassing.’ Hij draaide zich naar haar toe en gaf haar een knipoog.

Thirsa glimlachte en vroeg er niet verder naar, want het was altijd leuk wat haar vader verzoon. Uit volle borst zong ze mee met de muziek: ‘Iedereen riep: Hieperdepiep!’

Thirsa’s vader parkeerde zijn auto naast een gebouw met allemaal glas, waarop geschreven stond: *Airport*. Ernaast stond een rood met witte toren. Daarin zaten de mensen die met de vliegtuigen praatten, wist Thirsa. Ze was hier al eens eerder geweest.

‘Gaan we vliegen, papa?’

Hij glimlachte naar haar, maar antwoordde niet. Thirsa’s vader was piloot. Hij bestuurde grote

vliegtuigen naar verre bestemmingen. In zijn vrije tijd vloog hij ook wel eens in kleine sportvliegtuigjes.

Thirsa stapte uit de auto en huppelde achter haar vader aan, die naar een kleine deur in een groot grijs gebouw liep.

Ze gingen de hangaar binnen, waar een man stond te sleutelen aan de motor van een sportvliegtuigje. De ruimte was groot en hoog, en had een grijze betonnen vloer. Verschillende vliegtuigjes stonden vleugel aan vleugel opgesteld.

Met een handgebaar begroette haar vader de monteur: 'Hoi, Fred. Is de Whiskey Alfa klaar voor gebruik?'

'Ja, ze staat buiten. Getankt en gereed voor vertrek.'

Thirsa en haar vader liepen aan de andere kant van de hangaar door zo'n zelfde deurtje weer naar buiten. Nu stonden ze op het platform van het vliegveld.

Thirsa bleef staan en keek om zich heen. Overal stonden toestellen, de meeste klein en een paar grotere. Iets verderop zag Thirsa een vliegtuigje rijden, taxiën noemden ze dat.

Terwijl Thirsa nog om zich heen keek, wees haar vader naar een toestel met de vleugels aan de

bovenkant van de romp en zei: ‘Je krijgt vandaag je eerste vliegles van mij.’

Met open mond keek ze hem aan. ‘Gaan we echt vliegen?’ Vliegen met haar vader! Ze had erover gedroomd en nu ging het echt gebeuren. Thirsa sprong op en neer en sloeg haar armen om haar vaders nek.

‘Tuurlijk! Je bent elf, je bent nu groot en slim genoeg. Tijd voor je eerste vliegles.’

Thirsa stuiterde achter haar vader aan naar het toestel.

‘We lopen eerst om het vliegtuig heen om te checken of alles in orde is. Dat heet een walk-around.’

‘Maar die man binnen zei dat hij gereed is voor vertrek.’

Haar vader lachte. ‘Dat klopt, maar als gezagvoerder, en dat ben jij vandaag, moet je zeker weten dat alles in orde is. En hoe weet je dat zeker?’

‘Door het zelf te controleren,’ antwoordde Thirsa.

‘Heel goed,’ zei haar vader. ‘Vertrouwen is goed, controleren is beter.’

Samen liepen ze rond het vliegtuigje, dat vier zitplaatsen had – twee voorin en twee achterin – net als bij een auto. Het had blauwe strepen op de zijkant en een witte staart met een rond logo.

‘Wat betekent Whiskey Alfa?’ vroeg Thirsa.

‘Dat is de registratie. Kijk maar naar de zijkant. Daar staan vijf letters. Eerst PH, dat betekent dat het

vliegtuig in Nederland geregistreerd staat, en daarna nog drie letters. Dat is het kenteken van het vliegtuig. Net zoals elke auto een uniek kenteken heeft.'

'PH-SWA,' las Thirsa hardop.

'Precies. En dat spreek je uit volgens het luchtvaartalfabet: Papa, Hotel, Sierra, Whiskey, Alfa.'

'En waarom zeg je alleen maar de laatste twee letters?'

'Omdat dat korter is. Als iemand een lange naam heeft, kort je die vaak af. Oma Fien heet Josephine, maar iedereen noemt haar Fien.'

'Josephine vind ik een mooie naam.'

Haar vader knikte. 'Een mooie naam voor een mooie vrouw.'

Thirsa wist dat haar vader gek was op oma Fien. 'Mama is ook een mooie vrouw.' Thirsa keek opzij, maar haar vader reageerde niet. 'En ze heeft ook een mooie naam. Jullie namen pasten goed bij elkaar, Joanne en Roger,' zei ze met een lage stem alsof ze de lakei was die de bezoekers bij de koning aankondigde.

Haar vader lachte. 'Ja, op een bepaalde manier pasten we dan toch bij elkaar.'

'Jij bent ook veel knapper dan oom Walter.'

'Ja, ik snap ook niet dat je moeder op zo'n lelijke vent is gevallen,' zei hij met een knipoog.

'Hij is al kaal aan het worden op zijn achterhoofd. Hij denkt dat hij het kan verbergen door zijn haar

te millimeteren met een tondeuse, maar hij heeft gewoon zo'n ronde plek op zijn achterhoofd.' Thirsa draaide met haar hand een rondje boven haar hoofd. 'Hij heeft een fietsenrek en tussen die spleet zitten altijd draden speeksel als hij heel hard lacht of kwaad is. Het is net lijm. Hij heeft...'

'Thirsa, ik bedoelde het niet serieus dat hij lelijk is,' onderbrak haar vader haar woordenstroom.

'Hij heeft een stomme bril,' ging Thirsa door alsof ze hem niet gehoord had. 'Met zo'n dik montuur. Hij lijkt wel een brilaap.' Ze duwde haar wijsvingers tegen haar duimen en hield ze als een brilletje voor haar ogen.

'Thirsa, je laat me lachen om dingen waar ik niet om mag lachen.'

'Jij hoeft toch niet meer te luisteren naar mama? Jij mag doen wat je wilt. Jullie zijn uit elkaar.'

'Ik mag er van mezelf niet om lachen,' zei hij nu ernstig. 'Kom.' Hij opende de deur van het vliegtuigje en wees naar de linkerstoel. 'Ga hier maar zitten.' Zelf liep hij om het toestel heen en ging zitten in de stoel naast haar.

Aan beide kanten zat een stuur. Hij liet haar zien hoe ze de checklists moest lezen en wat ze allemaal in de cockpit moest doen. Met het sleuteltje mocht ze de motor starten. De propeller aan de voorkant van het vliegtuig begon rond te draaien.

Thirsa rook een geur die ze niet goed thuis kon

brengen. Was het een oliegeur? Of benzine?

Nadat haar vader in het Engels wat dingen had gezegd tegen de mensen in de verkeerstoren, begon hij te rijden.

‘Taxi jij maar een stukje. Als je je voeten op die twee pedalen zet, kan je daarmee sturen. Als je naar links wilt, druk je met je voet op het linkerpedaal en naar rechts op het rechterpedaal.’

Thirsa probeerde het en trapte beurtelings op de twee pedalen. Het vliegtuigje bewoog van rechts naar links over de taxibaan.

‘Je lijkt wel een waggelende eend,’ lachte haar vader.

‘Ik weet niet of ik dit kan.’ Haar stem klonk raar hoog. ‘En vindt mama het wel goed?’ Opeens twijfelde Thirsa aan alles.

Ze voelde dat haar vader met zijn voeten – aan zijn kant zaten ook voetpedalen – meestuurde en het vliegtuig netjes over de gele streep in het midden van de taxibaan liet rijden. Hij keek haar aan. ‘Jij kan dit zeker. Het is gewoon een kwestie van oefenen. Bovendien zit ik naast je en als het niet goed gaat neem ik het meteen over.’

‘Oké,’ zei Thirsa. Haar stem klonk alweer normaler.

‘Begin maar weer met rijden,’ zei haar vader.

Na een paar minuten ging het al veel beter.

Bij het begin van de startbaan zei haar vader: ‘Zo meteen gaan we opstijgen. Het is heel simpel. We

geven gas met deze gashendel.' Hij wees naar een zwarte hendel tussen hen in. 'Met je voeten hou je het vliegtuig op het midden van de startbaan, net zoals daarnet bij het taxiën. Als we genoeg snelheid hebben, trek je rustig aan het stuur, dan beweegt de neus omhoog en gaan we de lucht in.'

Thirsa kon niet geloven dat haar vader haar liet opstijgen. Ze keek hem aan terwijl ze op haar onderlip beet.

'Maak je niet ongerust. Ik help je, en als het niet goed gaat, neem ik het van je over.'

Thirsa knikte. Ze was nog niet helemaal gerustgesteld, maar vertrouwde op haar vader, die al heel veel jaren veilig de hele wereld over vloog.

'Je rechterhand op het gas en je linkerhand aan het stuur.'

Thirsa schoof de gashendel naar voren en hoorde dat de motor sneller ging draaien. Ze voelde de trilling ervan door haar buik trekken. Tijd om er lang op te letten had ze niet, want het toestel begon te rijden, steeds sneller en sneller.

'Een klein beetje rechts voeten,' zei haar vader.

Thirsa zag dat het vliegtuigje naar links afweek en duwde met haar voet op het rechterpedaal. Ze voelde haar vader meeduwen op de pedalen aan zijn kant en zag uit haar ooghoek dat hij zijn hand vlak naast het stuur aan zijn kant hield.

‘Trek nu maar rustig aan het stuur.’

Thirsa trok aan het stuur maar er gebeurde niets.

‘Iets harder.’

Ineens zag Thirsa de neus omhooggaan. Ze trok nog iets harder en het volgende moment kwam het vliegtuigje los van de grond.

‘We vliegen,’ zei haar vader.

‘We vliegen!’ schreeuwde Thirsa.

‘Jij vliegt.’ Haar vader keek opzij. ‘Duidelijk de dochter van een piloot.’ Hij sloeg zijn armen over elkaar.

Een uur lang kreeg Thirsa les. Hij vertelde haar hoe ze bochten moest draaien, hoe ze de snelheid van het vliegtuig goed moest houden, hoe ze moest klimmen en dalen.

‘Het is heel simpel,’ zei hij. ‘Duwen is huisjes groot en trekken is huisjes klein. Als je duwt, ga je naar beneden en worden de huizen onder je steeds groter, als je trekt, ga je omhoog en worden de huizen steeds kleiner.’

Toen haar vader uiteindelijk besloot om terug te vliegen naar het vliegveld, vond Thirsa het jammer dat het al voorbij was.

Haar vader pakte het stuur vast en zei: ‘Ik zal je laten zien hoe je moet landen. De volgende les mag jij het proberen.’

De volgende les? dacht Thirsa. Ging haar vader haar echt leren vliegen, leren landen? Geschokt keek ze

hem aan. 'Dat kan ik toch niet,' zei ze. Het landen was het moeilijkst, dat had hij wel eens verteld.

'Hoe weet je dat je het niet kan als je het niet geprobeerd hebt? Jij kan alles, tot bewezen is dat je het niet kan.'

'Maar landen is het moeilijkste van vliegen. Dat zeg je zelf altijd, dat piloten heel veel moeten oefenen voordat ze kunnen landen.'

'Precies, dus dat gaan we de volgende keer doen: oefenen,' antwoordde haar vader. 'No guts, no glory,' zei hij met een knipoog.